

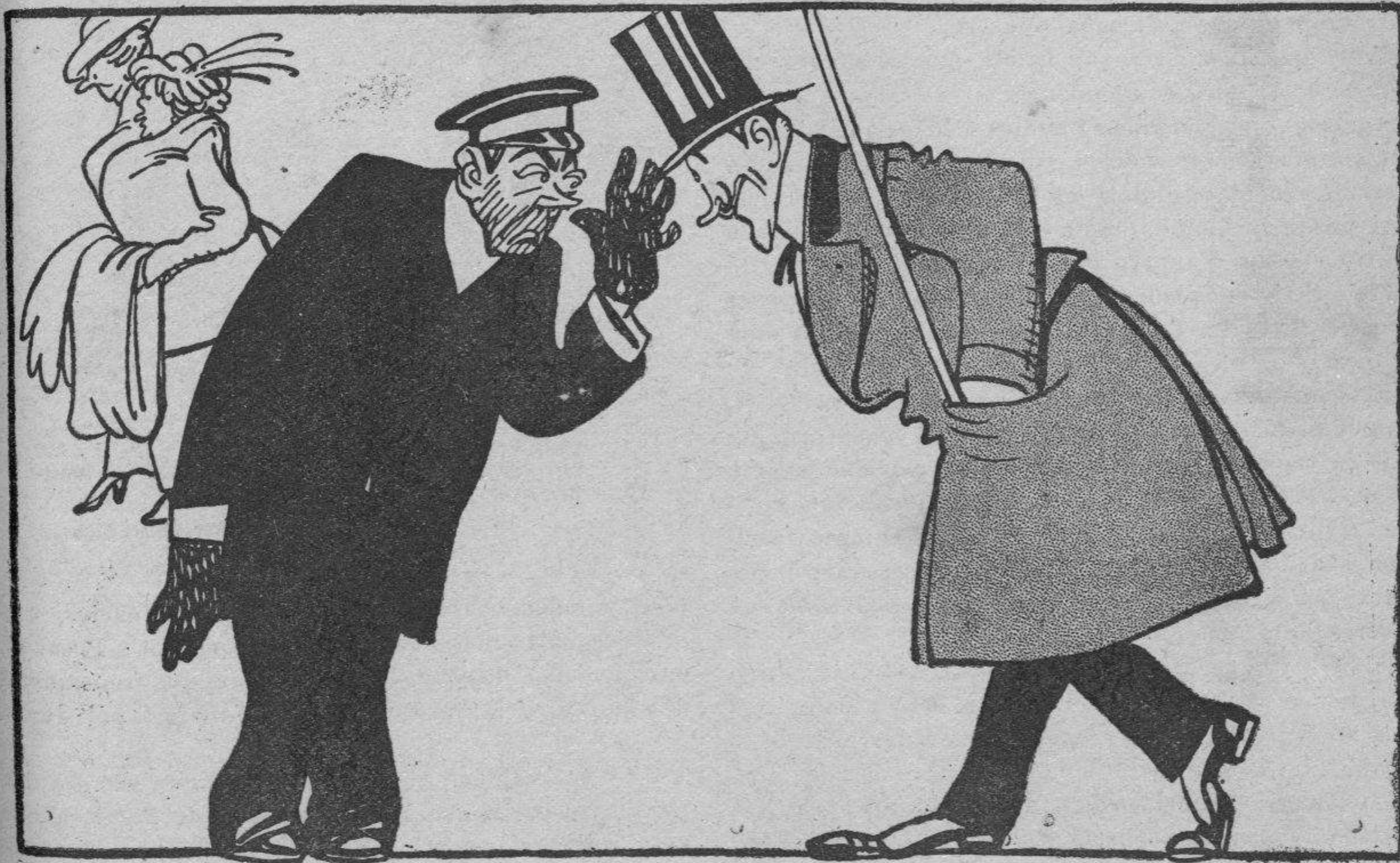
MONDIAL HUMOR

10 CTS.

Redacció i Administració: Carrer de Mallorca, 192

10 CTS.

CONFIDENCIA

— I no't sembla a tu que deuen tenir diners?
 — Jo crec que no, senyoret, perquè la mare i la filla són molt aficionades al piano, no més ne tenen un, i a vegades fins tenen de tocar totes dugues alhora.

MUNDIAL HUMOR

El calendari nou

Al punt mateix de caure les dotze batallades de la mitja nit del dimars al dimecres de la setmana actual, en aquest precís moment, històric, com tots els moments, que separava l'any vell de l'any nou, un servidor, en lloc d'estar, com tants altres, celebrant l'aconteixement amb ressopons i disbauxes, se trobava abandonat a tant altes i filosòfiques abstraccions, que per molt menys a molts els han portat a Sant Boy.

No sé què ho fa, però aquest instant del traspas d'un any a l'altre'm sorprèn sempre de tal manera, que arribo a inspirar intranquil·litat als que'm volten: m'aclapara, m'atueix, m'aniquila.

— Però, què't passa? Que no't trobes be?

— Sí, deixeu-me estar.

— Però, què tens?

— Es que en aquest precís instant comença l'any.

— I això't fa posar trist? Pitjor els que no poden entrar-hi.

Potser sí, però jo no hi puc fer més: veure encetar un any resulta, pera mi, tant solem·nial com pera un afamat de vuit dies veure encetar un pa de nou lliures.

El moment es tenebrós, misteriós, enigmàtic; tot lo que té d'aconsolador sentir transcórrer els últims minuts de l'any vell, té d'anguniador el viure els primers segons de l'any nou; aquells porten la satisfacció de tota cosa saldada, amb danys o beneficis, però saldada a la fi, aquests són la preocupació per un avenir ple de boires, darrera de les quals s'amaga lo incert.

I'm diuen fresc i tranquil, a mí, que sé amoinar-me amb coses de tanta transcendència!

Aquestes consideracions i moltes d'altres que aniré senyalant m'escometien en el moment històric esmentat, mentres aguantava amb la mà esquerra un bloc de calendari encara incòlume, i tenia en la dreta el pinzell de la goma en actitud d'anar-lo a enganxar a sobre la tarja.

Me'n ric jo de la solemnitat den García Prieto al posar la seva firma en l'últim foli del flamant tractat amb França.

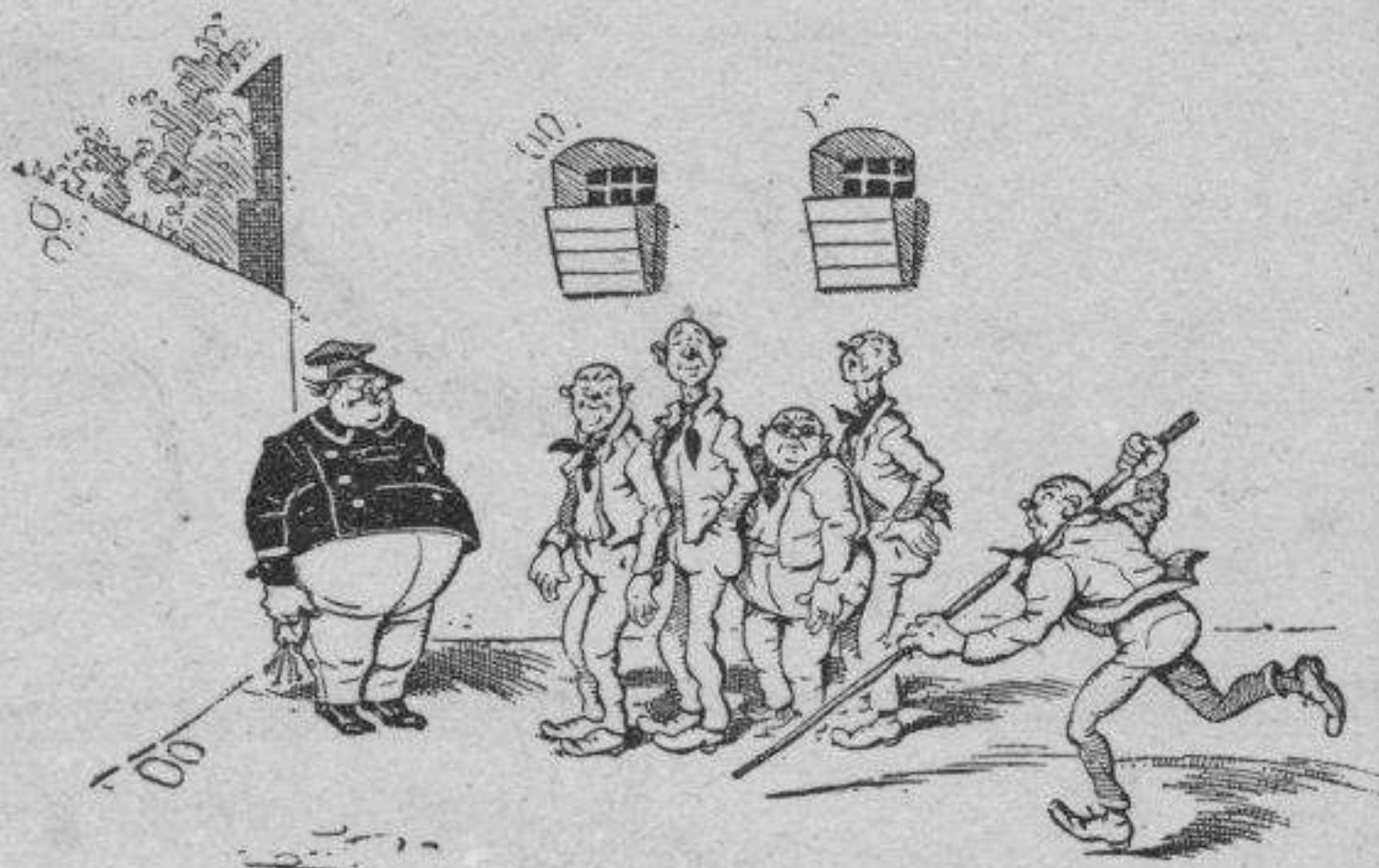
El cromet que feia de tapa al bloc no era, en veritat, el més escaient pera que un hom hi fes mala cara: un país de vegetació inverossímil, per lo esplèndida, amb un pastoret i una pastoreta en primer terme, que revivien els bons temps de Teòcrit. Aquell assumpte resultava senzillament irrisori, impossible pera servir de marxa-peu a trescents seixanta cinc dies, representatius d'altres tants misteris.

Això de representar idilis al damunt de tanta incògnita denota en l'artista una manca de seny absolut, una ànima refractària a les agavelladores sensacions de lo inconegut. Qualsevol s'hi fa l'amor a sobre el caos!

Lo que es jo, si mai me demanaven assumpte pera una portada de bloc, aconsellaria a l'editor que tirés el full en negre, o que hi estampés un interrogant, o que imprimís aquesta llegenda: «Soc un esfinx més tenebrós que'l de Tebes: aquell no més tenia un enigma: jo tinc enig-

— Senyors presos: pera que facin un xic de gimnàstica, els ensenyaré el salt de la garrotxa.

— A veure com ho fan, i...

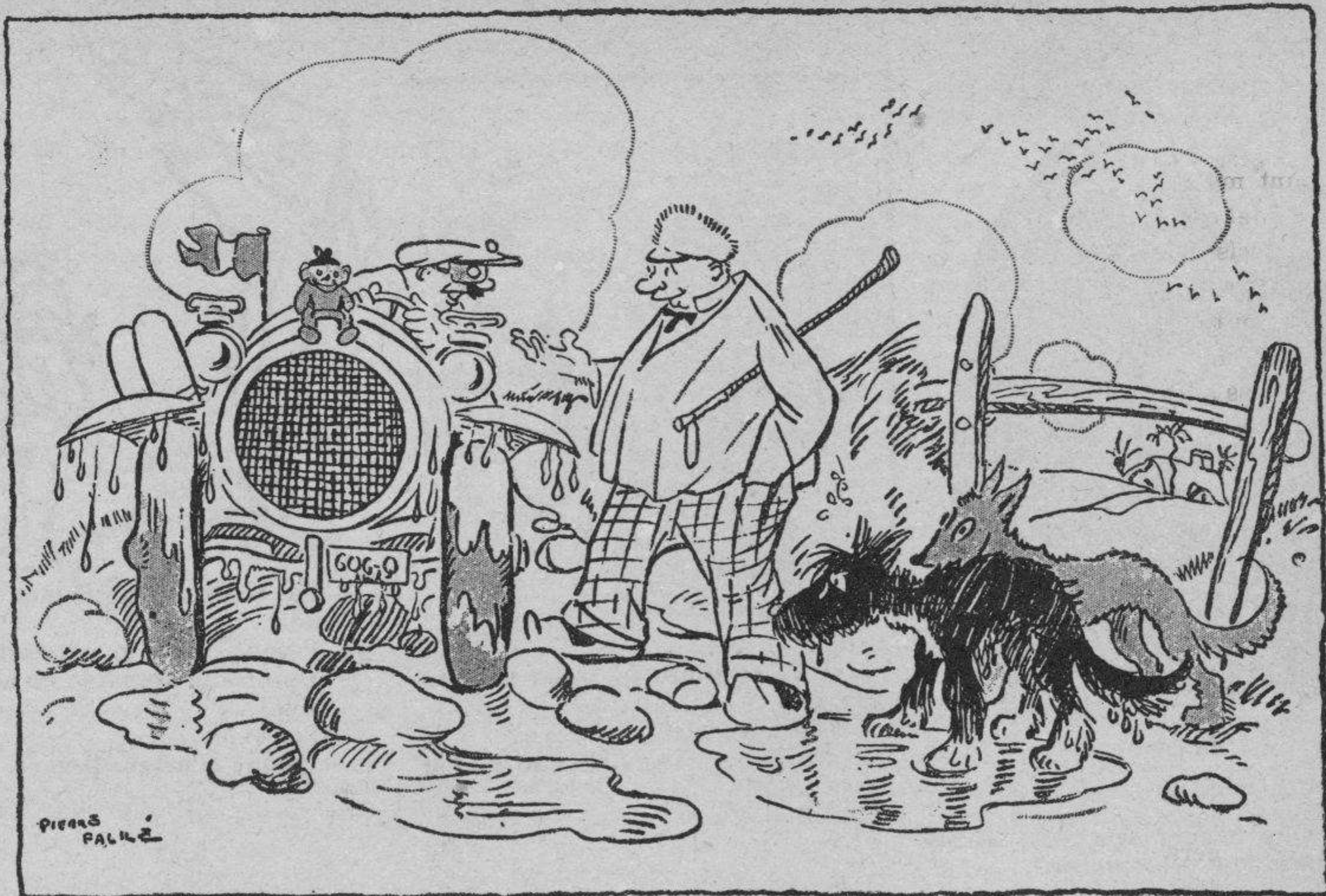
— Estigui bo, senyor escarceller! Ja no'ns veurem mai més!

(Del Meggendorfer Blätter, de Munich)

mes, xarades, logogrifs, miscelànies, sentències, efemèrides, epigrames i versos, amb ripis i tot.» Posar-hi, en lloc d'això, dos que s'estimen, ho reputo, francament, d'inconveniència; festejar a cap d'any no pot dur a cap be.

Un bloc de calendari a punt d'estrenar es sempre una peça de respecte, una mena de capça de Pandora que guarda sorpreses continuades.

En cada full se'ls dirà a l'hora que s'aixeca el sol i a la que's pon la lluna, se'ls promet bon temps o tamborinades, per més que moltes vegades a l'hora de complir

— Quin es el camí més dret per anar a Caen?
— Oh, aixó depèn de la propina que'l senyor me dongui.

(De *Le Sourire*, de Paris)

— No sé pas com t'ho fas, nena, pera ser tan bruta.
— Oh, no'm costa pas res!

(Del *Punch*, de Londres)

A ROMA

— Que m'agradaria, ara, trobar a Ciceró pera presentar-te'l.

(Del *Jugend*, de Munich)

— A l'aire lliure hi trobo sempre inspiració.
— I jo refredats!

(Del *Jugend*, de Munich)

— Per què has vingut tant tard a estudi?
— Perquè'l pare'm necessitava.
— I no podia ajudar-lo un altre?
— No.
— Per què?
— Perquè m'estava pegant.

(Del *Jugend*, de Munich)

A CA'L CIRA-BOTES

— Trobo que no es just que li facin pagar el mateix preu que a mi.

(Del *Pèle-Mèle*, de Paris)

venen els maldecaps... Podran, aixís mateix, saber amb anticipació, per medi de semblant fòtil, el dia que hauran de pagar el lloguer de pis, o quedar-lo a deure; però llevat d'aixó, tot lo demés que conté cada un dels fulls integrants del bloc sol ser més inesperat que sortir-li a un hom un parent ric a l'Amèrica.

El calendari que en lloc de portar efemèrides del pasat — ¡vès quina gracia! — les portés del pervenir, enriquiria al seu autor; allò de que un pogués llegir: Dia tants de tants: *Morirà mi suegra*; o: Dia quant de quants: *Se derogarà la ley de jurisdicciones*, no tindria preu. La satisfacció de fruit a l'avençada semblants beneficis fora prou pera contrarrestar l'amargor d'altres vaticinis: Dia tant de tants: *Falqués construye unos nuevos faroles en la calle de las Cortes*; o: Dia quants de quants: *Valenti Camp publica una obra titulada « De sociologia catastrófica »*.

Però avui com avui no hi hem arribat, a semblants avenços. L'home, que ha sapigut imposar-se sobre la terra, sobre'ls mars i sobre l'aire; que ha inventat la pólvora, la impremta i les boquilles de àmbar i escuma, es totalment impotent contra'l temps. Kronos se resisteix a ser esclau de la intel·ligència humana, i es tant callat respecte a les sevas intencions com pugui ser-ho un diputat de la majoria.

Per aquest cantó jo entenc que deurien dirigir els sabis els seus esforços a arrencar al temps el secret dels seus designis, perquè mentres, per vilipendi de la nostra especie, segueixin publicant-se aquells cartells del toros anunciant la corrida amb aquella *coletilla* de: *si el tiempo lo permite*, no podrà dir-se, en veritat, que la humanitat progressi.

Vegin, per tot lo dit, si'm sobren o no motius pera mirar-me un bloc de calendari amb el respecte que me'l

miro, i pera fundar, en presencia seva, aquest enfilall de consideracions serioses.

Quins dies, d'aquests trescents seixanta cinc enigmàtics, seran venturosos i quins fatídics? Això no ho sab ningú, ni l'Unamuno.

El meu desitg ja no cal que'ls digui que es que vinguin pera vostès, tant com pera mi, ben carregats de prosperitat y de satisfaccions.

ARGOS

Petites curiositats

La cria de diamants

Tal com ho senten: els diamants fan cria, si s'ha de creure a un joier de París que'ls ha descobert el sexe.

Segons el tal joier, de diamants n'hi ha de mascles i de femelles, es a dir: diamants i *diamantes*, les quals

se distingeixen per unes espurnetes que tenen als caires, visibles amb auxili d'una lupa, espurnetes que no son més que diamants petitets que la mare amorosa cria amb sollicitut exemplar.

El diamants femelles ofereixen, ademés, la particularitat de ser més brillants que'ls mascles, vagin a saber si per raó de que s'arreglen i componen pera fer goig, practicant les arts de la coqueteria femenina.

Els diamants sembla que no salten del *regazo materno* fins que estan suficientment desenrotllats, això es: quan ja'ls han desmamat, com si diguessim, i's troben en condicions d'emancipar-se de la tutela paterna i de campar-se-la tots sols per aquests anells de Deu.

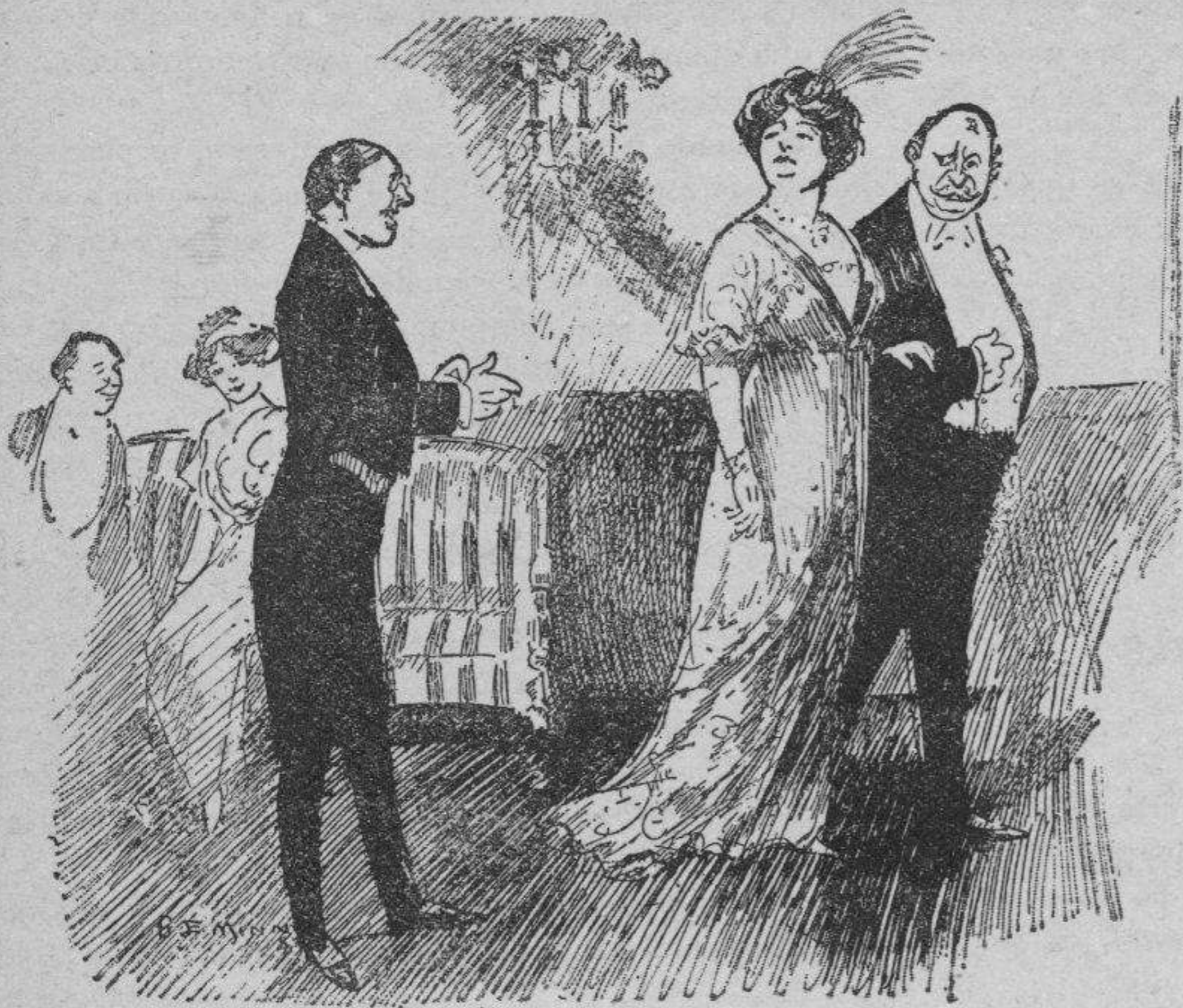
Lo que no diu el joier autor d'aquest sensacional descobriment si es an ell que se li han reproduït els diamants i les diamantes dels seus aparadors — lo qual seria, a ben segur, un negoci rodó—i en aquesta ignorancia vaig decidir-me a observar unes grans arracades que conservo de l'avia (que al cel sia), pera comprovar si n'havien tingut de menuts durant el temps que les tinc desades.

La meva inspecció no m'ha donat resultat, lo qual no vol dir, emperò, que'm desanimi, perquè tal vegada la ve-

— D'un enterrament de tercera classe me'n faria pagar mil cinc-cents duros?
— Què hi vol fer, si la vida es tant cara!

(Del Puck, de New-York)

— Me permet que li demani un ball, senyora?
 — Senyor meu! Que s'ha cregut que jo he vingut aquí no més que a divertir-me?

(Del *London Opinion*, de Londres)

llesa d'aquelles pedres les hagi posat fora de condicions de tenir canalla.

Actualment n'estic cercant una parella de la primera volada, pera veure si se m'enamoren i els caso.

Com no soc egoista, ja'ls diré el resultat, si aquest es satisfactori, i tots els detalls que siguin necessaris pera obtenir la multiplicació de tant simpàtica especie.

Per de prompte, de la primera cadellada que'm surti me'n faré un penjoll pera'l rellotge, bon punt hagin tret la primera dent.

¡Qualsevol crii coloms!

El club dels suicides

Les autoritats nord-americanes han disposat la disolució d'una societat originalíssima, establerta en una de les més populosas urbs de la Gran República per considerar-la atentoria a la dignitat humana.

Se tracta d'un club en el qual ingressaven els milionaris que, a copia de fruit de la vida, acabaven per aborrir-la, per no reservar ja per ells cap sorpresa ni cap sensació que'ls fos desconeguda.

Els individus de l'esmentada entitat entraven en la familia social presentats per dos socis, aburrits com ells, pagaven les quotes senyalades, anaven allí unes quantes hores al dia a fer badalls de fàstig, i al cap de cinc anys de portar aquesta vida de galvana, se donaven de baixa voluntaria emprenent, per distints procediments, el viatge a l'altre barri.

Lo únic que se'ls exigia era que llur suicidi no fos vulgar: res de trets al cap, ni de sal-fumant, ni de tirar-se de cap pel balcó: això quedava pels que s'havien de matar per miseria, però era considerat indigne pera'ls que se suprimien per excessiva opulencia.

Aixís hi havia qui, acabat l'improvable plaç de cinc anys, se feia cruspír per un lleó, que durant aquest període de temps havia anat criant amb extremada sollicitud: qui s'ofegava dintre d'una banyera plena de xampany; qui's feia aparedar entre murs pujats de rajoles de xocolata; qui, en fi, s'auto-escalibava en una foguera feta amb bitllets de Banc i accions de companyies de les que paguen més dividende.

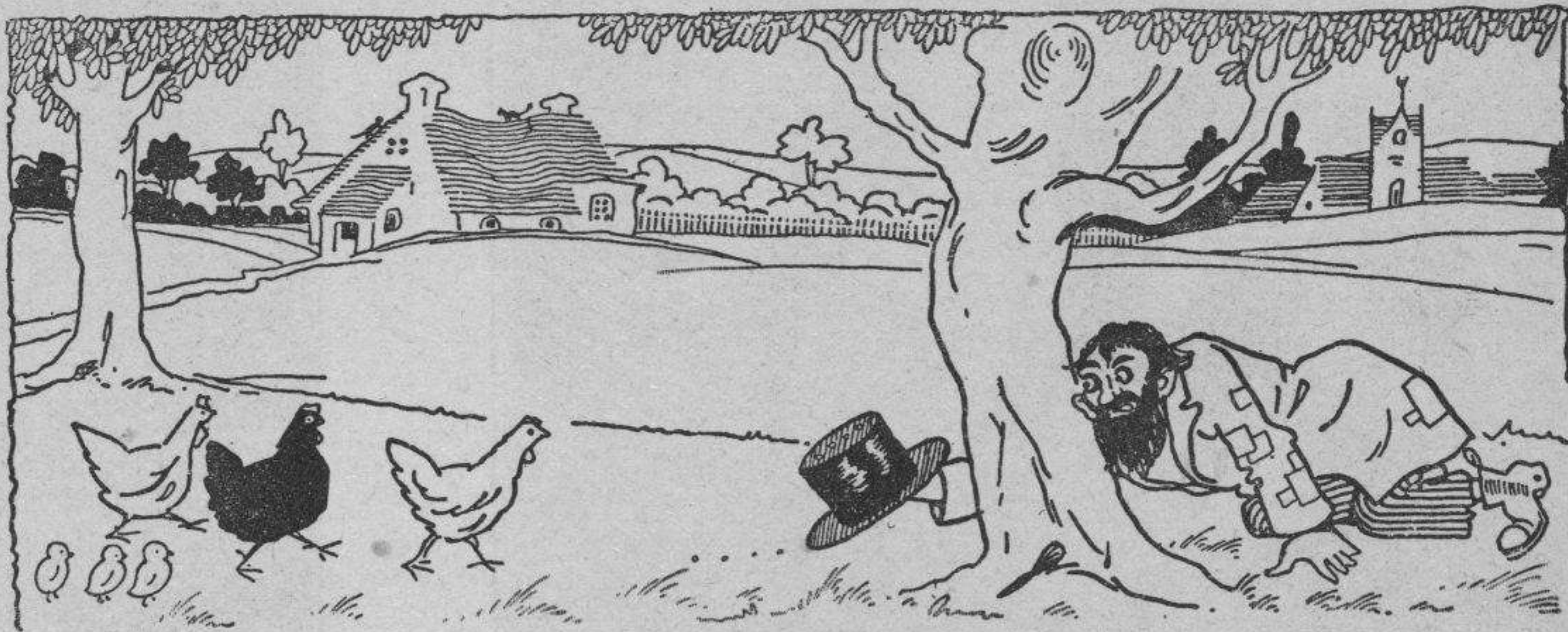

— Els goços no poden entrar en el reservat pera senyores.
 — Oh, es que es una goçal!

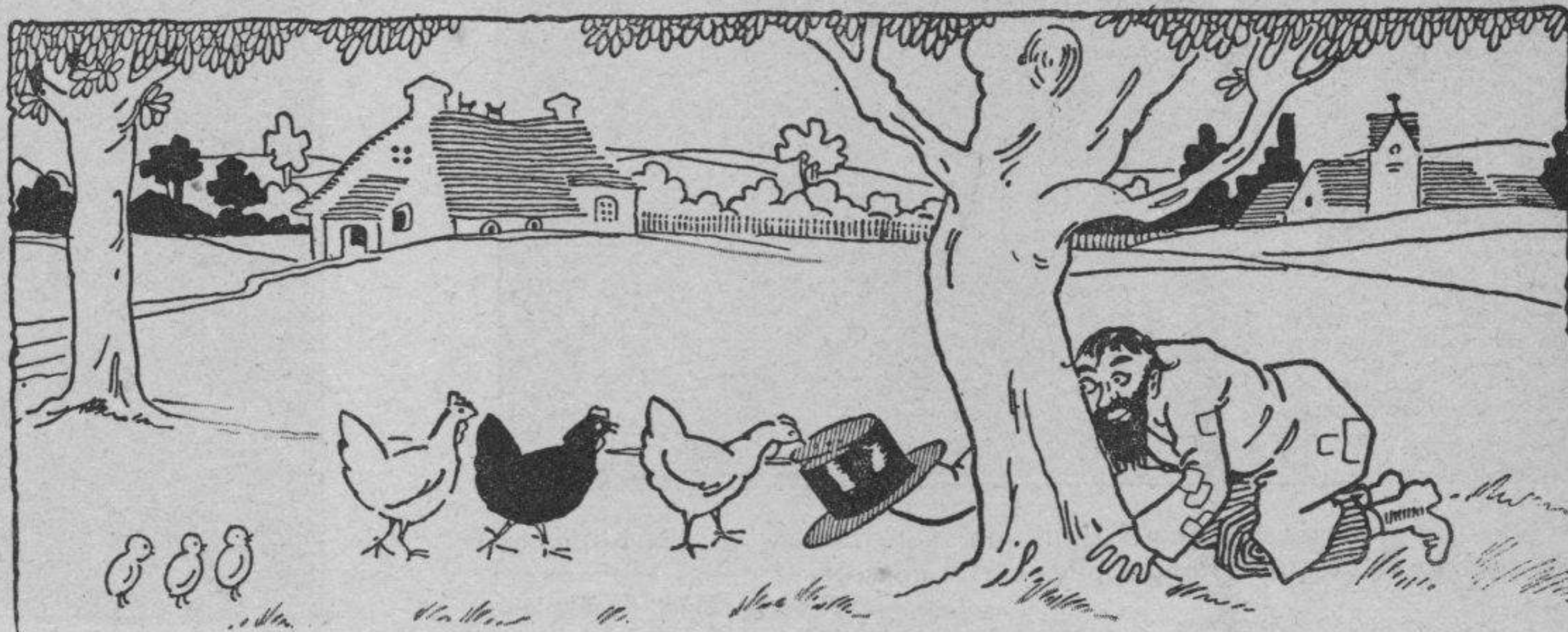
(Del *Jugend*, de Munich)

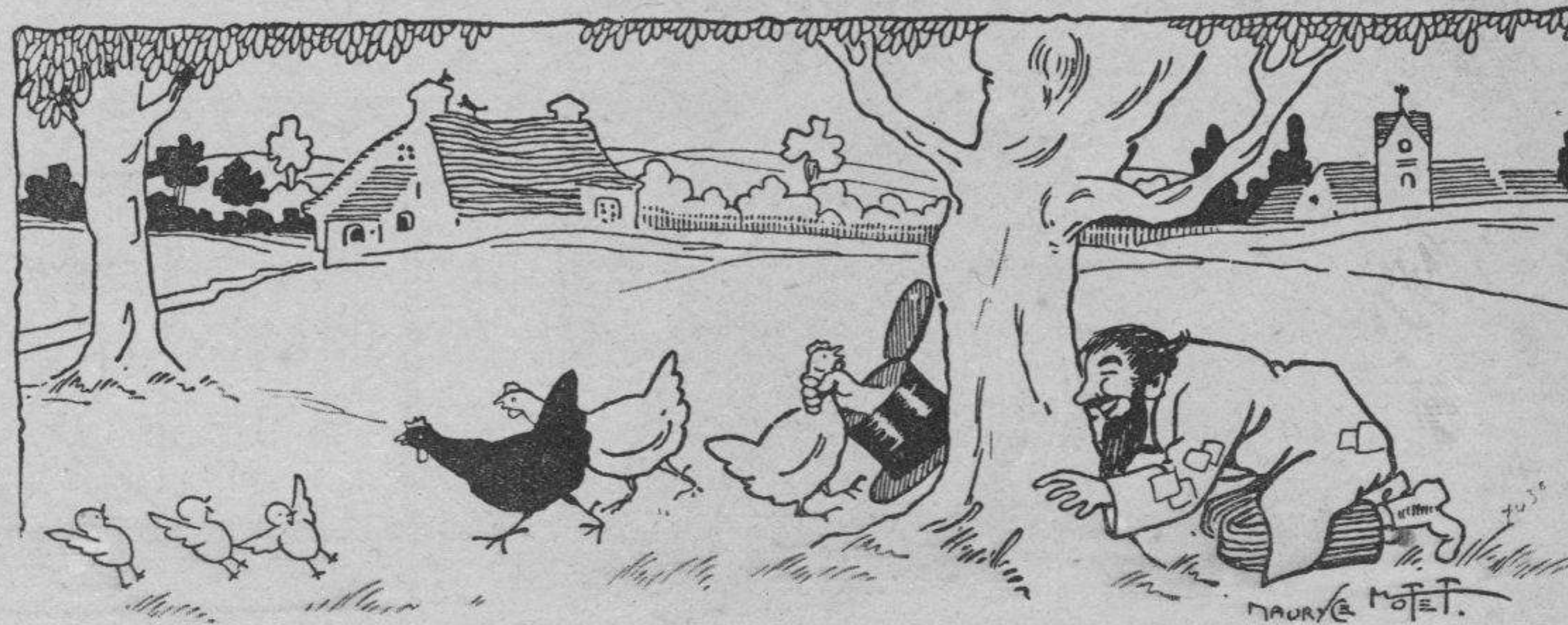
UN BON PARANY

De com el pillastre mendicant...

...se serveix d'un barret vell...

...pera agafar els pollastres.

(De Le Pêle-Mêle, de Paris)

— Senyora, permeti-m que li digui que vostè no es la més indicada pera queixar-se de que li dongui poca carn i molt os.
(Del *Meggendorfer Blätter*, de Munich)

— Ah, presumida! sempre davant del mirall!
— Veuras, faig com tu: m'agrada veure una dòna maca.
(De *Le Rire*, de Paris)

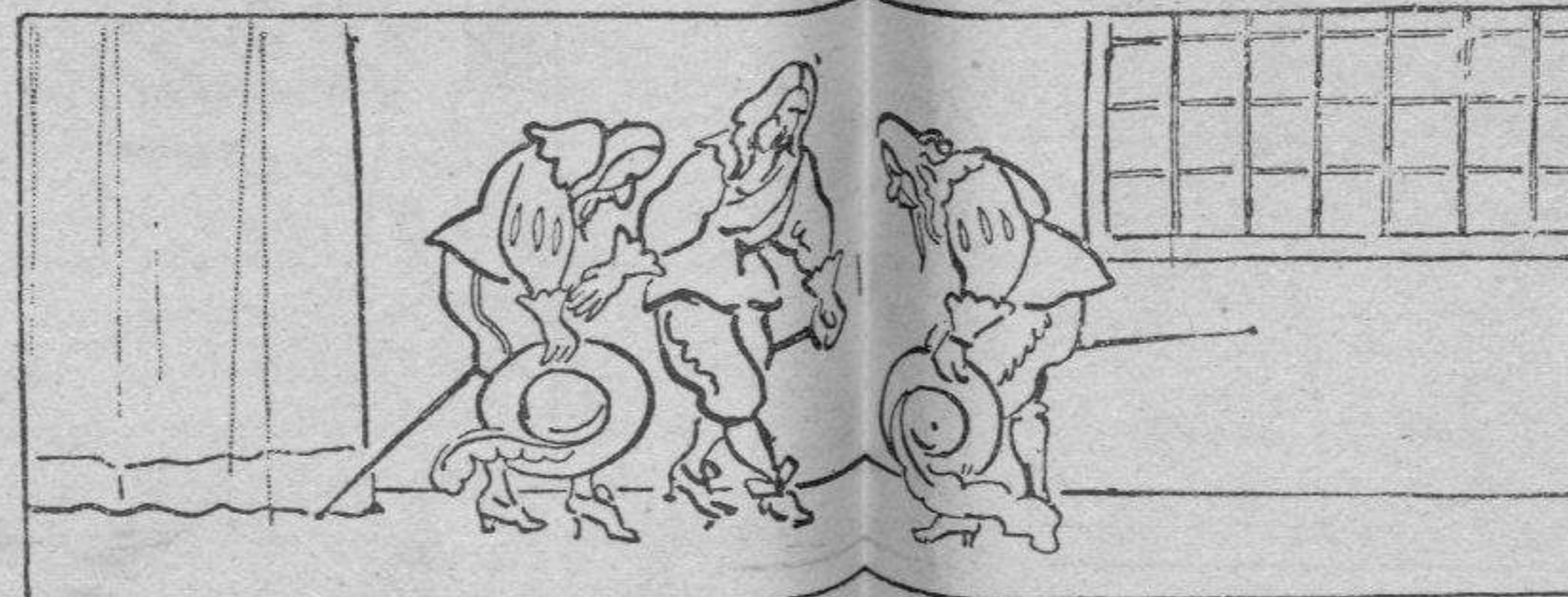

EL CONCERT INTERROMPUT
— Es a dir, doncs, que jo no tinc dret de pegar al meu home? Això molesta als senyors?
— No, senyora; pot anar-li pegant, però... a compàs.
(De *Le Sourire*, de Paris)

AL TRAMVÍA
— Realment, eren molt incòmodes les diligències.
(Del *Puck*, de New-York)

PRESENTACIÓ

Del temps de Ruy Blas. — El meu amic César, comte de la Garrofa, prop de Velalcázar.

Del temps de Fallières I. — El meu amic Goberju, president de l'A. P. K. M. N. Z. O. Q.

(De *Le Rire*, de Paris)

— Cinquanta cèntims l'entrada? Deixi-m entrar pera comprovar si realment els val.

(Del *Meggendorfer Blatter*, de Munich)

que ha causat a tot Europa una impressió colossal. Res de drogues ni potingues, res d'exercici ni banys, res de fregues ni massatges i res d'aigües minerals. La aerostatoterapia, que es el sistema inventat per l'esmentada eminència, té aplicació principal contra la tuberculosi, dita tisis pulmonar. Als seus clients no'ls envia, com fan d'altres, a Carlsbad, sinó que'ls porta a l'aeròdrom, els recepta un bon Farman, els posa estirats a dintre a sobre d'un matalas, i engegant-los cap als aires els obliga a voleiar quatre o cinc hores al dia com a dosi prudencial. El doctor Beck assegura que, amb un més de practicar aquest novíssim sistema, la curació es radical.

Semblants cerimonies no tenien res de luctuoses, molt al contrari. En general se feien precedir sempre d'àpats exquisits, i s'invitava a la solemnitat als amics del futur interfecte, mitjançant tarjetes d'irreprochable bon gust artístic i redactades en termes plàcids i jovials.

Una d'aquestes esqueles de la qual se'n conserven exemplars deia, traduïda al català:

«Míster Oswald Stupitt, soci cooperador del Club de Suicides, té l'alt honor de convidar-lo, a vostè i família, al solemniat acte de la seva supressió, que verificarà demà, a les dotze en punt de la nit, en el saló de festes de l'hostatje social, mitjançant la col·locació previa, dintre de la seva cavitat bucal, d'un petard de dinamita, la metxa del qual encendrà el vocal de torn en presència de la Junta Directiva.

»Míster Stupitt agraeix per endavant, no podent-ho fer a la vençuda, l'honor que li proporcionaran les persones que tinguin la deferència de concórrer a tant important cerimonia.

»Acabarà l'acte amb un lluit ball de societat.»

Després encara diran els moralistes, en demostració de la perversitat humana, que'ls ases no se suiciden.

La aerostatoterapia

Míster Beck, de l'Academia de Ciències de Birmingham, als doctes que la componen ha presentat un treball preconitzant un nou mètode de la ciencia de curar

— Soc el factor, que venia a donar li les bones festes.
— Tireu-les per sota la porta.

(De *Le Rire*, de Paris)

La sola *cuantra*, fins ara,
es que aquells que ho han provat,
abans de la quarta *toma*
han tingut un daltabaix
i s'han trencat l'espina
de resultes del patac.
Mes a la objecció podria
el doctor Beck contestar,
que s'han mort de la caiguda,
però de la tisi, cap!

T. V. O.

— Ep! Fòra d'aquí, fins que avisin!
— També podria parlar amb més modals a una senyora.
— I com vol que conegui que vostè n'es una?

(Del *Punch*, de Londres)

BONS MOTS

ENTRE SOLDATS

Dos soldats, que tornaven borratxos al quartel, tenien aquesta conversa:

- Escolta, Sánchez.
- Què hi ha, Jiménez?
- A l'exèrcit hi passa una cosa que està molt mal arreglada.
- Veiam? Esplica-t.
- Figura-t que som en una batalla. Si corro per salvar-te a tu, me donen una creu, i si corro per salvar-me a mi, m'afusellen. Veies si això no es una bona injustícia!

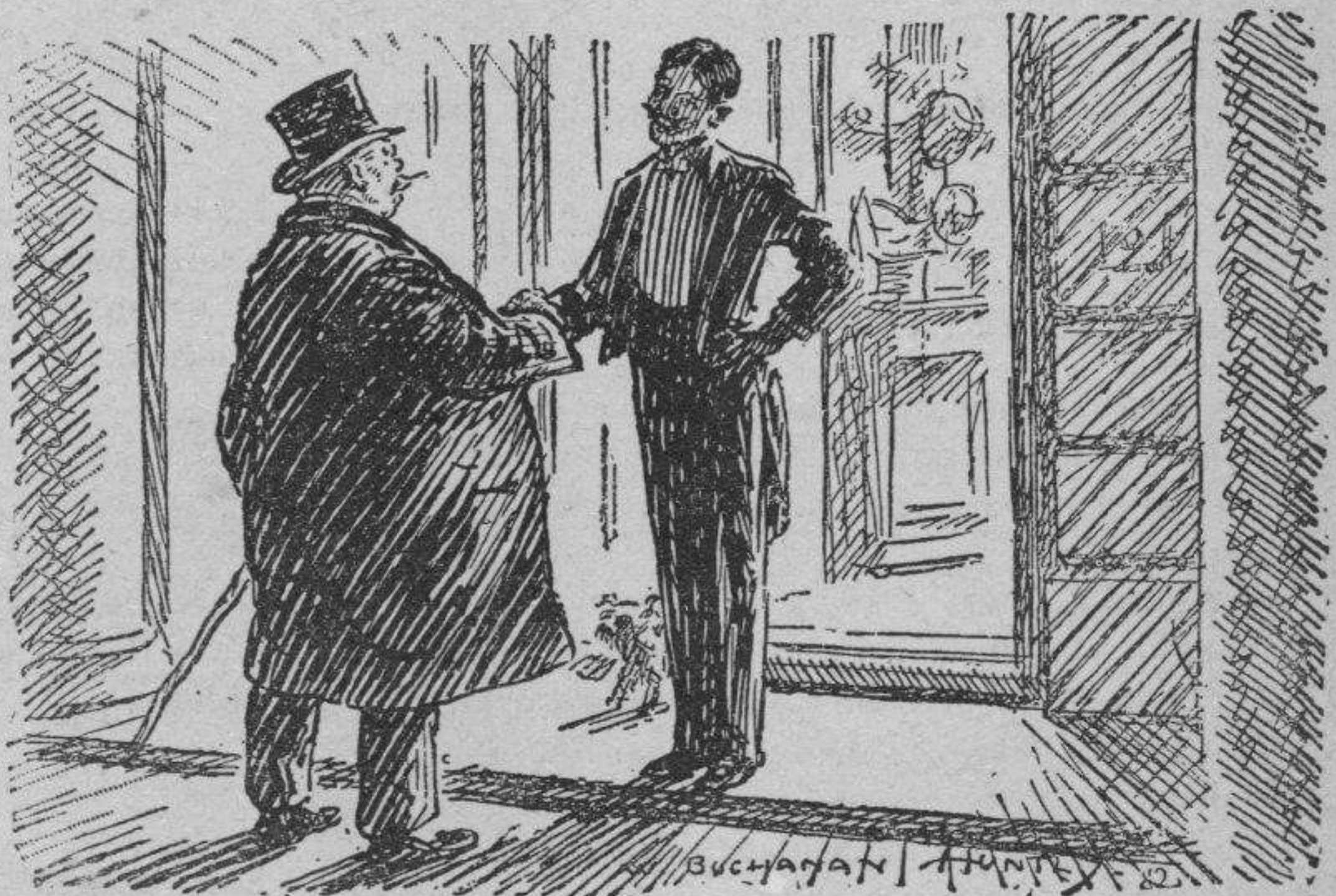
LITERATURA SIMBÓLICA

En una reunió, una senyora molt vella, però encara molt posturera, deia a un jove literat:

- Jo soc molt mirada en les meves lectures; vol fer-me el favor de triar-me un llibre que faci pel meu estat?
- Amb molt gust, senyora.
- I l'endemà el jove li enviava *Las ruinas de mi convento*.

SOBRE-NOM ESCAIENT

A un poble no molt apartat de Barcelona hi va, un cop cada setmana, un metge de la capital a visitar malalts.

— Ah, felicitat mortal! Vostè es el que m'ha suplantat i's casa amb l'hermosa viudeta! Ara procuri no fer-me esperar gaire, vivint molts anys!

(Del *London Opinion*, de Londres)

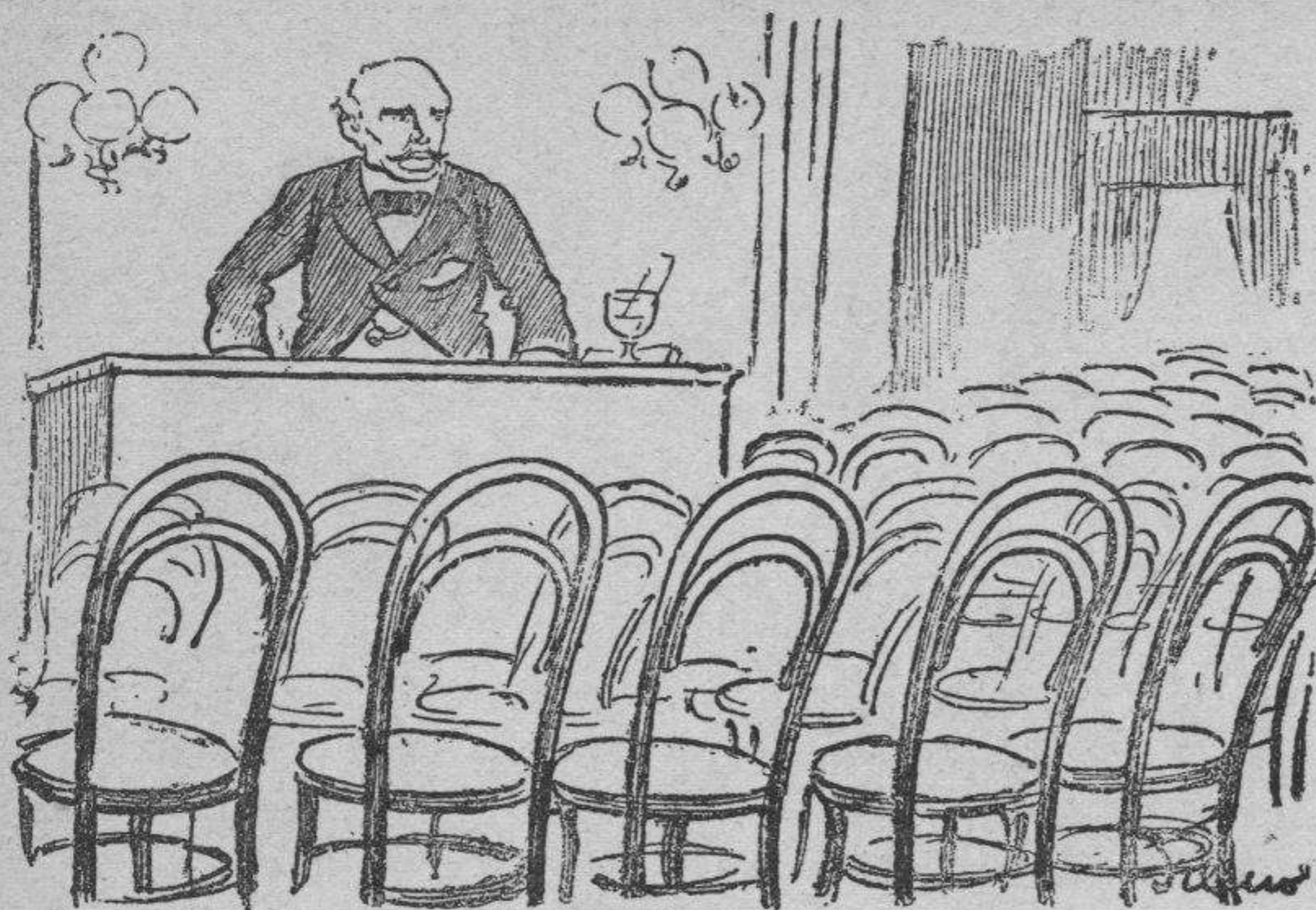
Parlant d'ell, deia un contribuïent de dit poble:

- Aquí li diem el doctor de precisió.
- Per què?
- Perquè mata a llarga distancia.

UN SUICIDA AGRAIT

Abans de tirar-se de cap a mar, un suïcida va escriure lo següent:

« Durant seixanta anys he menjat tota mena de peixos;

EL FLAMANT PARTIT NACIONAL

El senyor Urzáiz. — Benvolguts correligionaris!...

(Del Heraldo de Madrid)

just es, doncs, que ells se'm mengin a mi, al menys una vegada.»

* * *

DIAGNOSTIC PROBABLE

Un subjecte entra a cà l'apotecari.

— Què se li ofería?

— Vinc perquè'm dongui alguna cosa, puig no'm trobo be.

— Doncs, què té?

— Me sento marejat, i com una cosa'm puja fins aquí dalt i m'ofega, després me baixa, i torna a pujar...

L'apotecari, després de reflexionar un instant:

— Mentres no us hagueu empassat un ascensor!

* * *

HOME PREVINGUT

Deia un amo al seu criat:

— Anton: demà'm cridaras a les set.

— Molt be diu; però, per si acas me'n descuidava, a tres quarts toqui la campaneta.

* * *

CIRCUMSTANCIA EXIMENT

Estant a dalt d'una bastida se varen ballar dos manobres, i l'un d'ells va agafar pel coll al seu company i el va tirar al carrer, de quals resultes va morir el mateix dia.

Interrogat l'agressor pel jutge, va contestar:

— Ell me va dir morral; jo que, per fer-li por, l'agafó pel coll i el trec a fòra de la bastida, i's va posar a cridar, que tothom ho va sentir: — Deixa'm anar, deixa'm anar, que'm fas mall... — I... el vaig deixar anar.

* * *

UNA EXPLICACIÓ

Una dòna pregunta al seu marit, bo-rratxí impenitent:

— Però per què beus tant, Joanet?

— Pera ofegar les meves penes.

— I ho aconseguixes?

— Ca! Les maleides saben de nedar!

* * *

UN PAGÈS QUE'L FA

— Com us diu? — varen preguntar a un pagès.

— Com el meu pare.

— I el vostre pare?

— Com jo.

— Be, doncs, com us criden per avisar-vos que es hora de dinar?

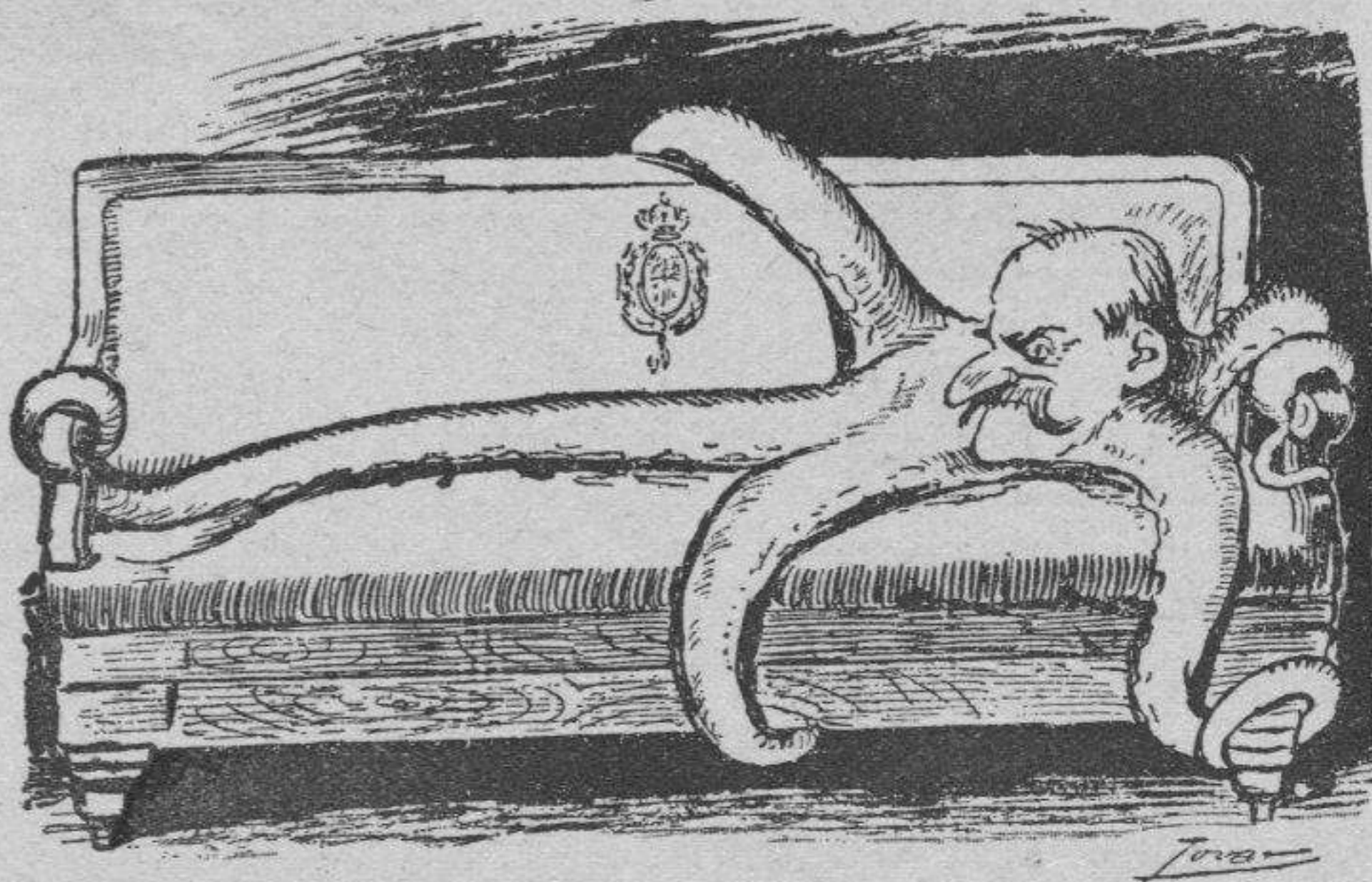
— Oh, no'm criden pas; sempre soc a taula abans que tothom.

* * *

NATURALMENT!

— De quin partit es el teu metge?

— No ho sé pas; en ma vida li he sentit dir visca ningú.

ROMANONES AL BANC BLAU

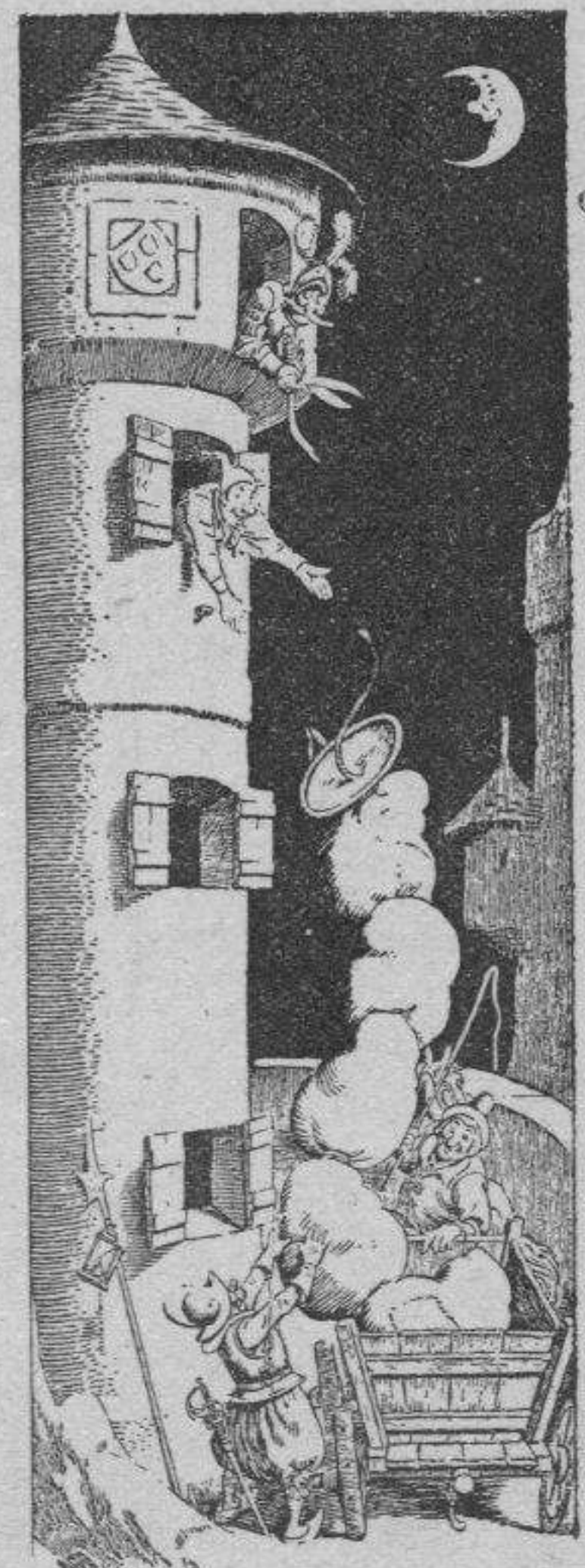
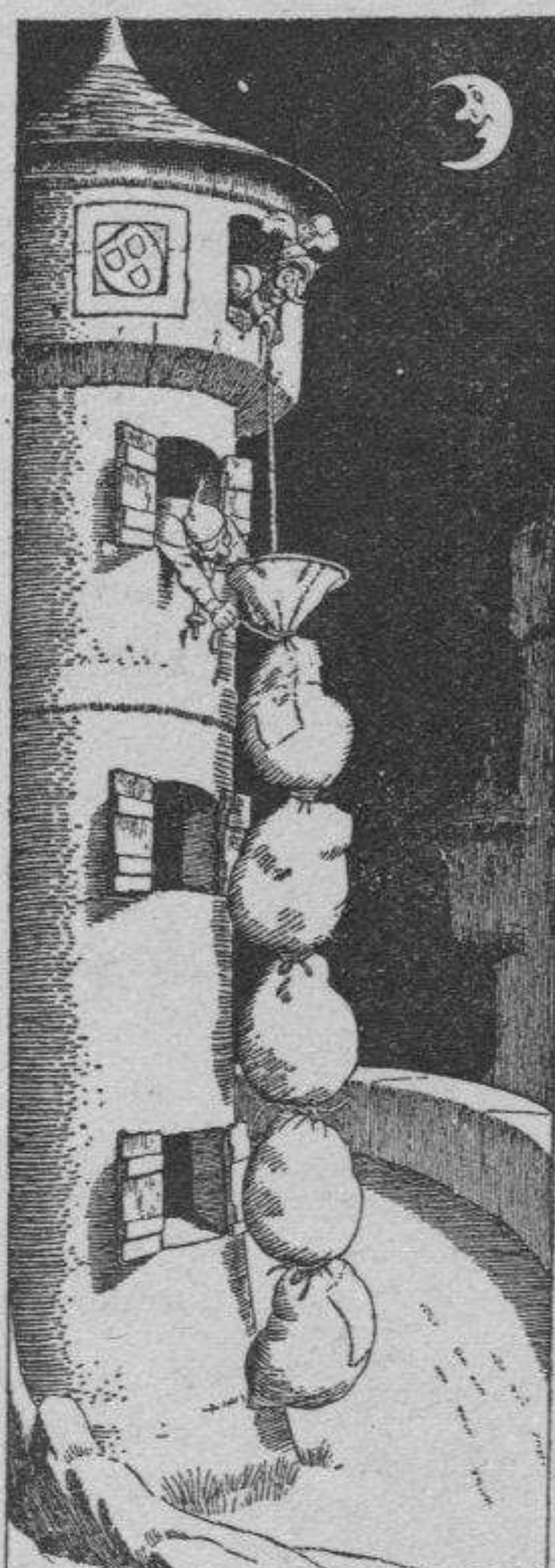
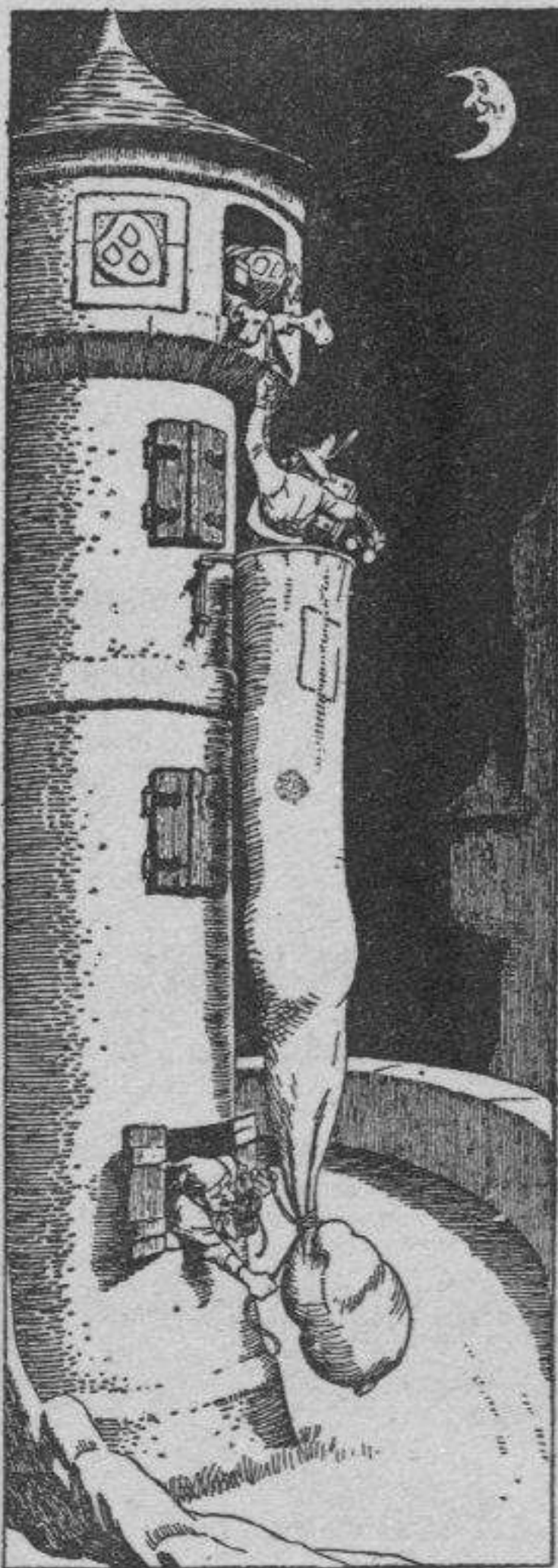
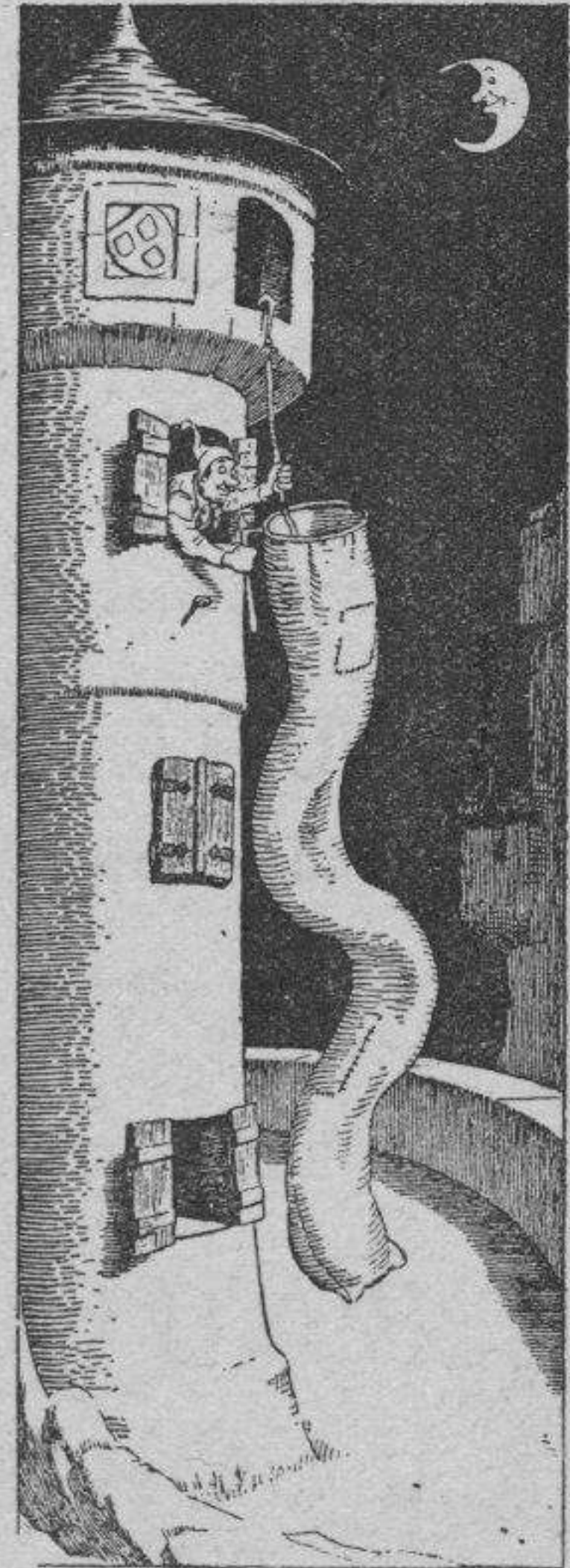
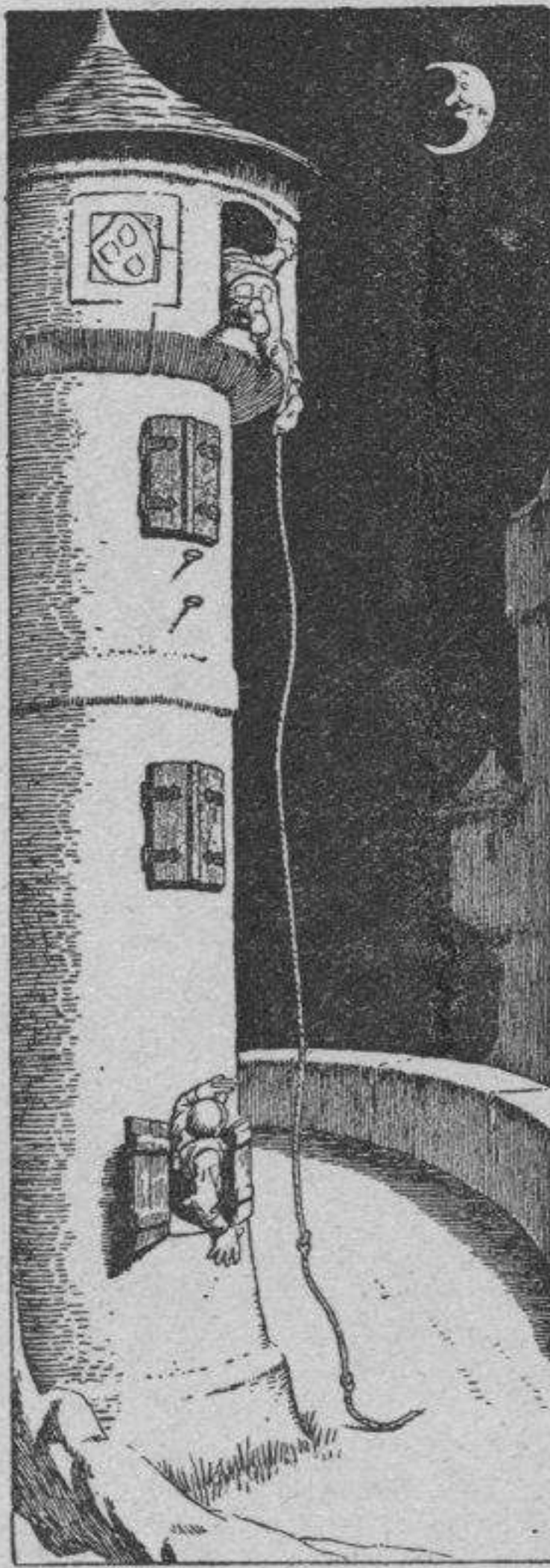
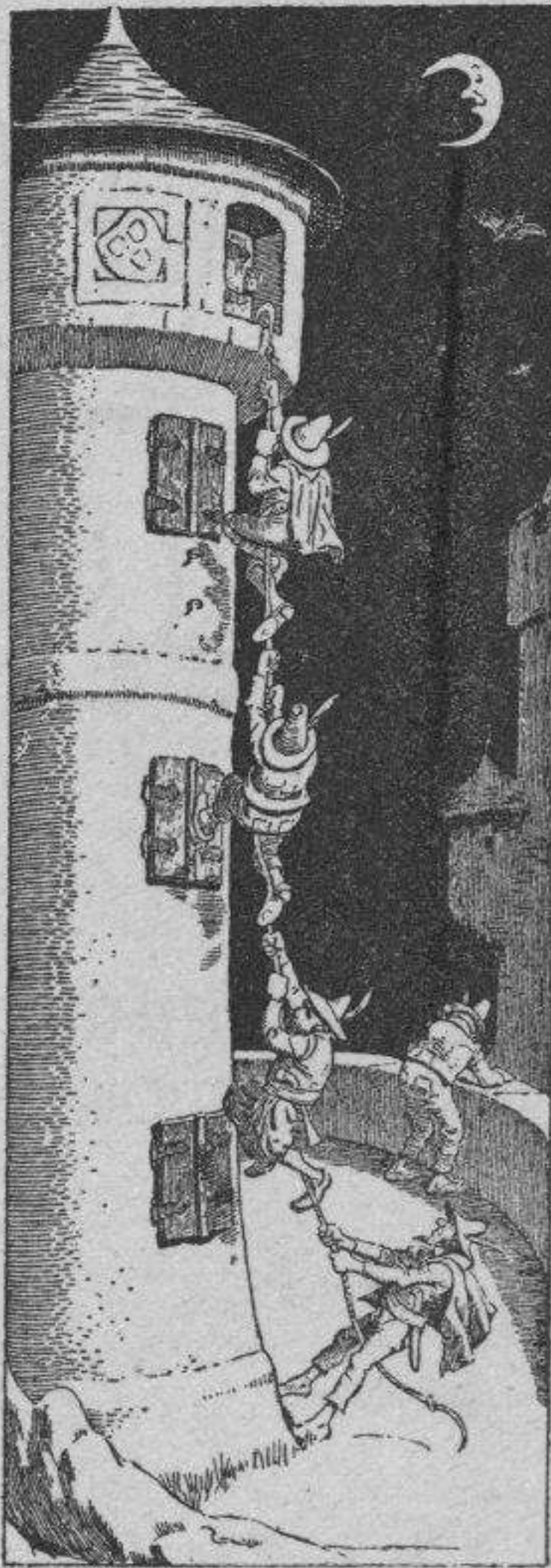
Segons ell, no hi ha cap poder conservador capaç de desenganxar-lo.

(De España Nueva, de Madrid)

ELS PRÍncePS DE L'HUMOR. — *Schakranav* (Alemanya)

HISTORIETA MUDA

Un gran present de Reis
pera'ls forasters

BARCELONA
(POCKET-BOOK)

Un magnífic llibre de butxaca
✕ amb 50 vistes de la ciutat ✕

Preu: UNA PESSETA

De venda a totes les llibreríes

Editors:

BAGUÑÀ
I CORNET

Mallorca, 192

Telèfon 7452

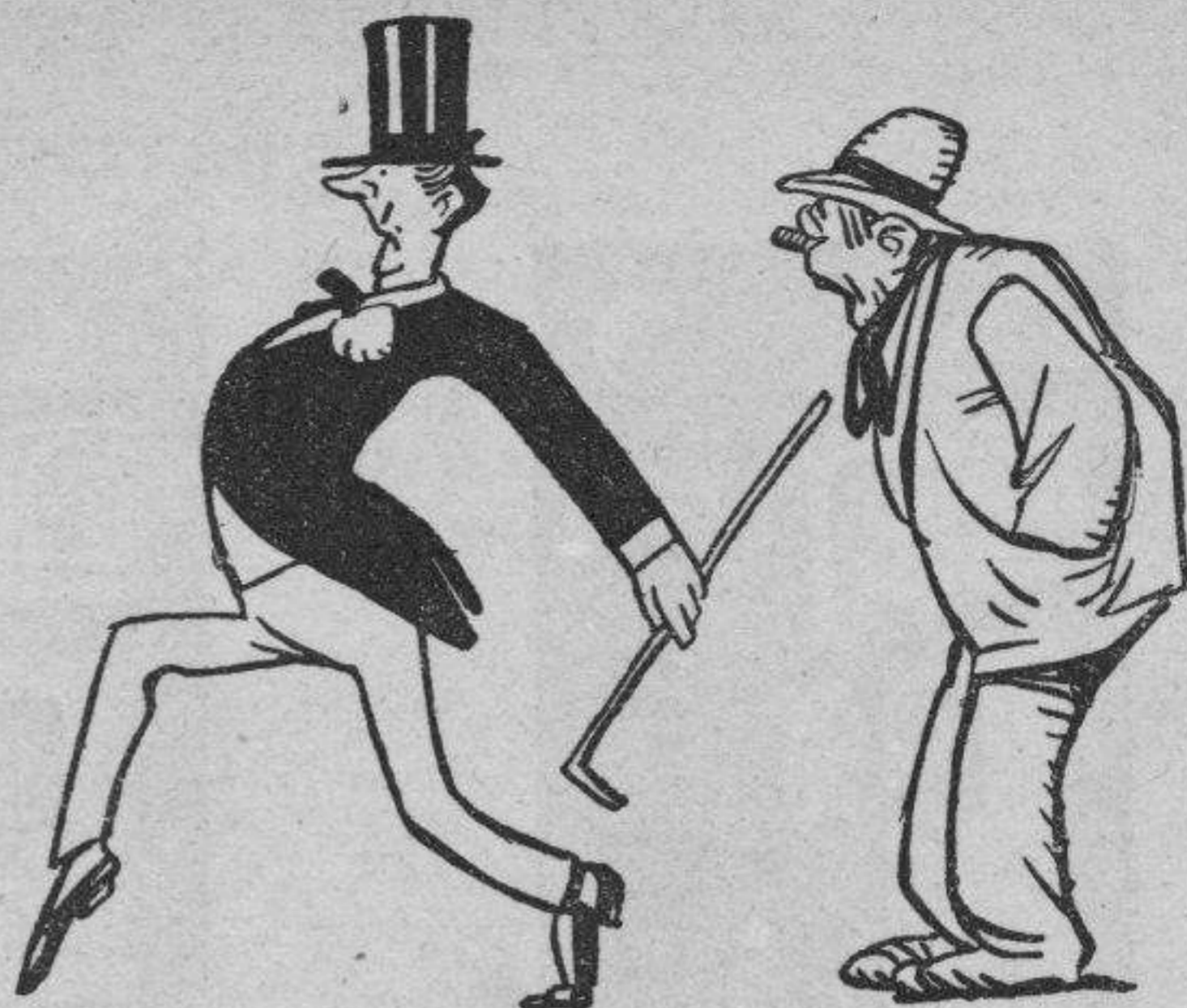
BARCELONA

— Pueblo muy fuerte ha de ser
el que haga esta Revista;
con ediciones así
es muy fácil la conquista.

“ÁFRICA” se publica mensualmente

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN
Pasaje Mercader, 4 : : BARCELONA

Pasea con gran donaire
y con elegancia que aterra,
y es que usa ENOFOSFORINA
que fabrica Antonio Serra.

ENOFOSFORINA SERRA
Pelayo, 9 BARCELONA

MONDIAL
HUMOR

Número corrent. 10 cèntims
Números atrassats. 20 »

SUSCRIPCIÓ

Espanya 6 pessetes any
Extranger 8 francs »

Pagat per anualitats anticipades

Corresponsal a Madrid: JOAN VIDAL MARTÍ
Cardenal Cisneros, 37, principal

SE REBEN SUSCRIPCIONS

Corresponsal a Valencia: Vicents Pastor: Victoria, 11, pral.

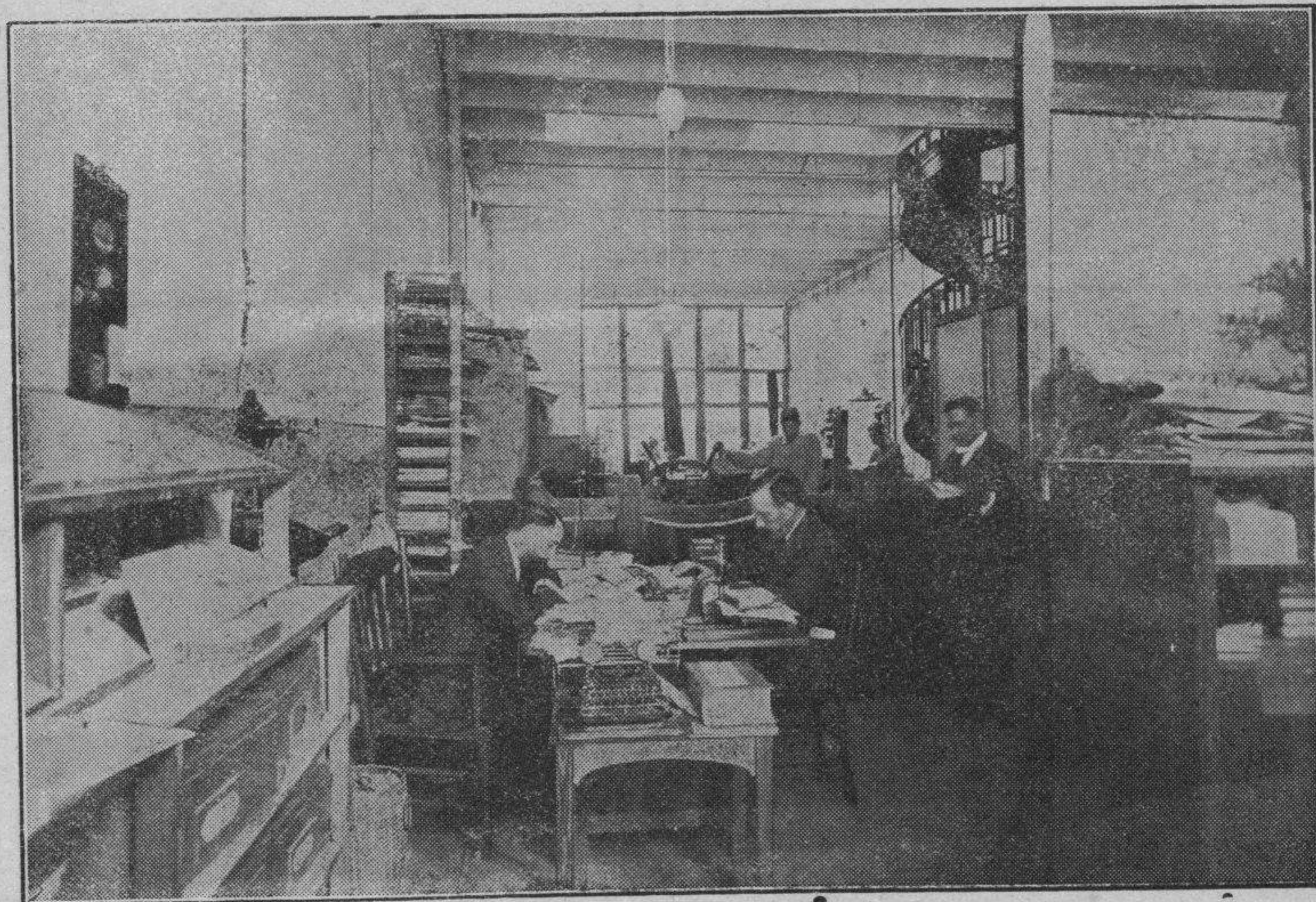
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Mallorca, 192 :: BARCELONA

Grans tallers de Gravat

DE LA CASA

BAGUÑÀ I CORNET

Una de les dependències de la casa

Els més perfectes, ràpids i moderns

Els únics a Espanya que graven a màquina per medi de les elèctriques d'imàn
càustic de Berlín

Mallorca, 192 :: BARCELONA :: Teléfon 7452

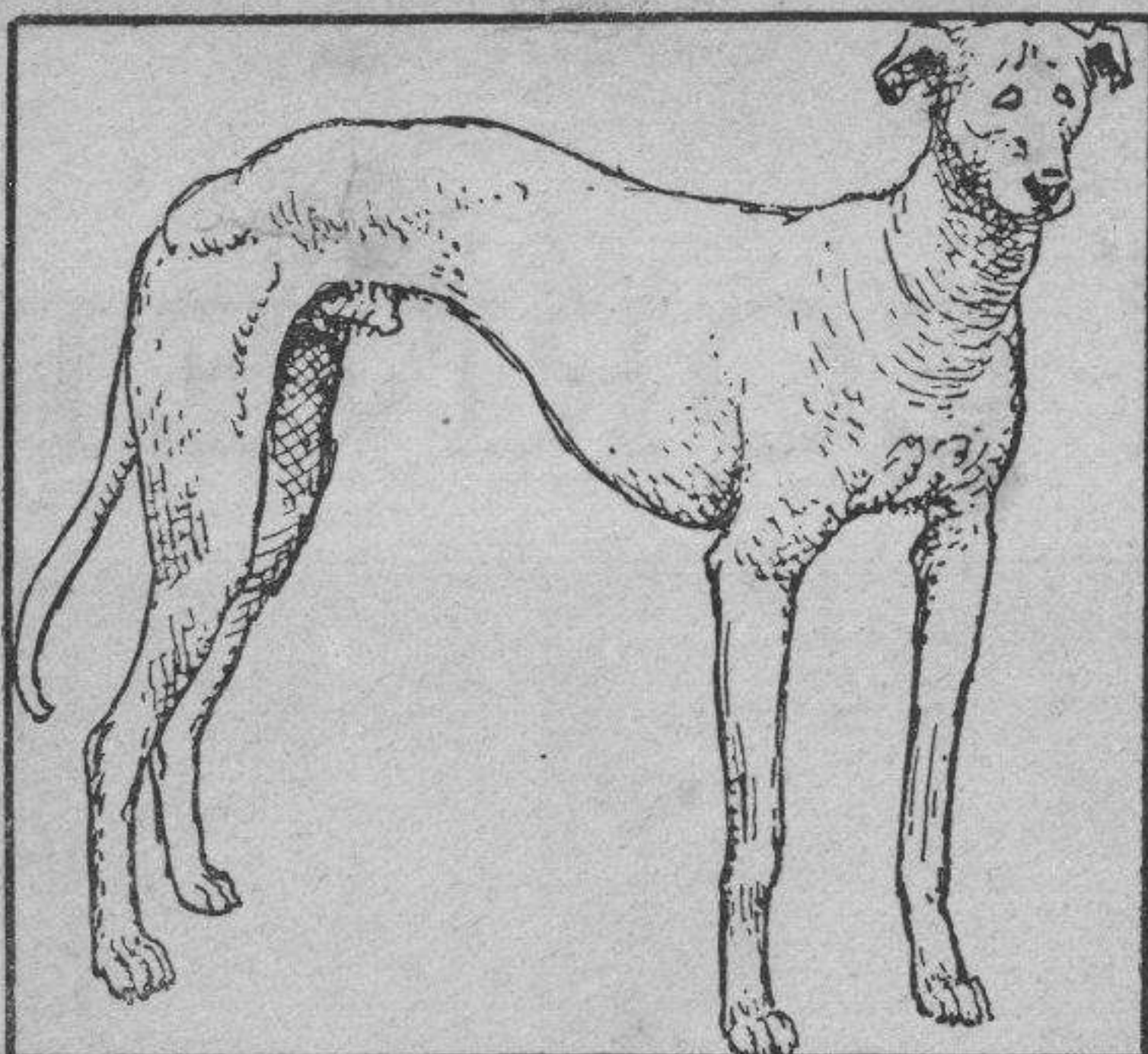
Les mellors
bicicletes?

SANROMÀ

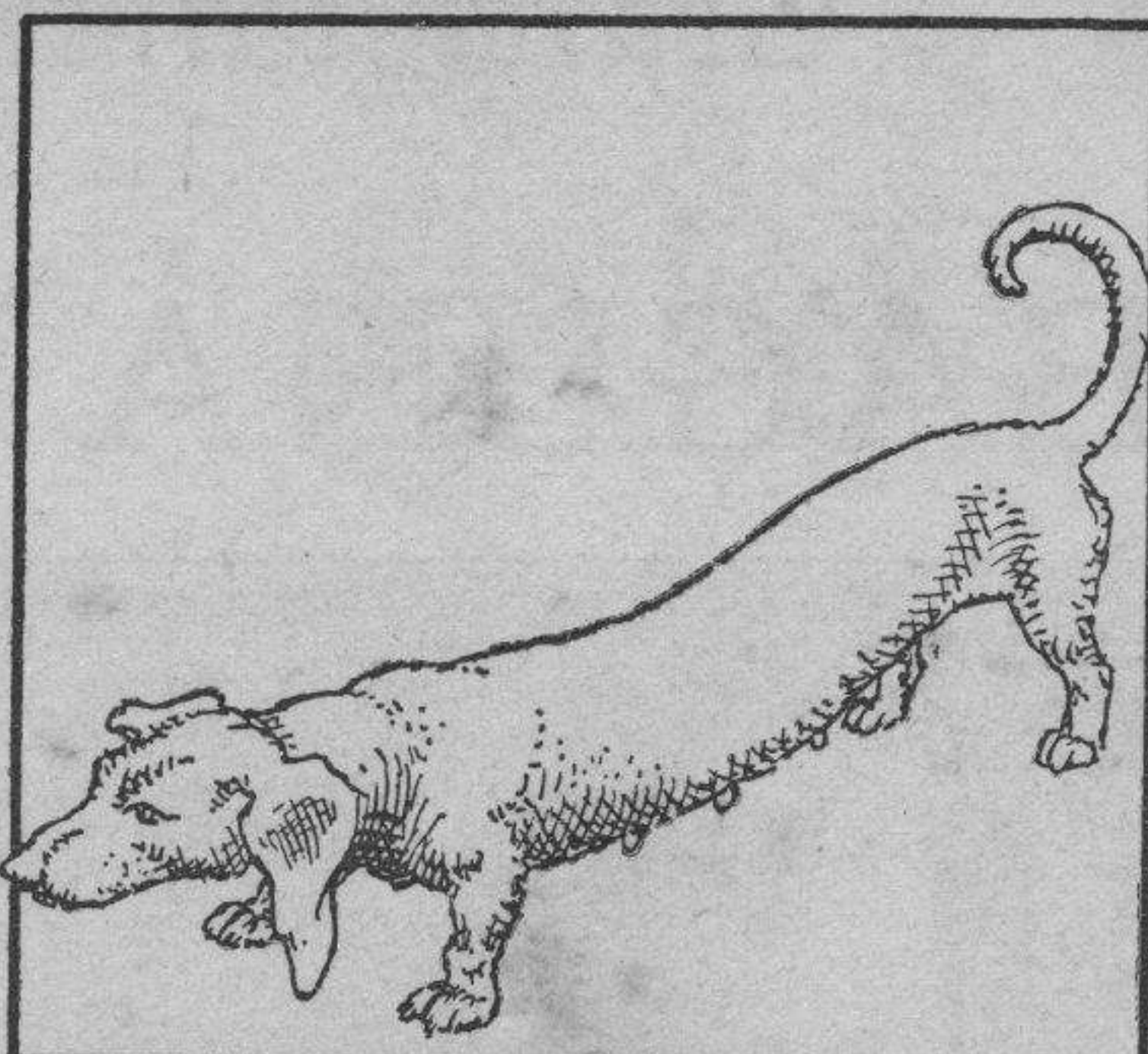
Balmes, 62
BARCELONA

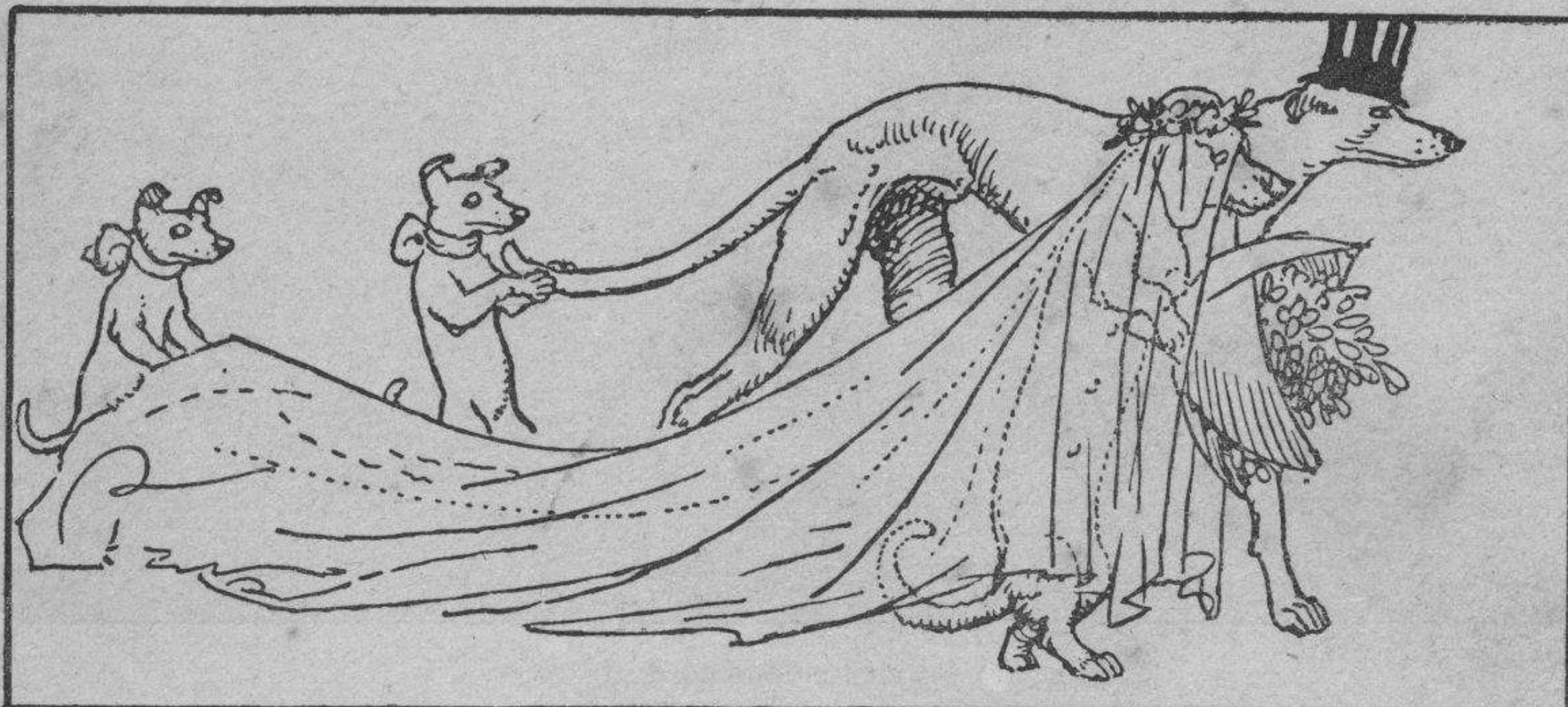
UN MATRIMONI DESIGUAL

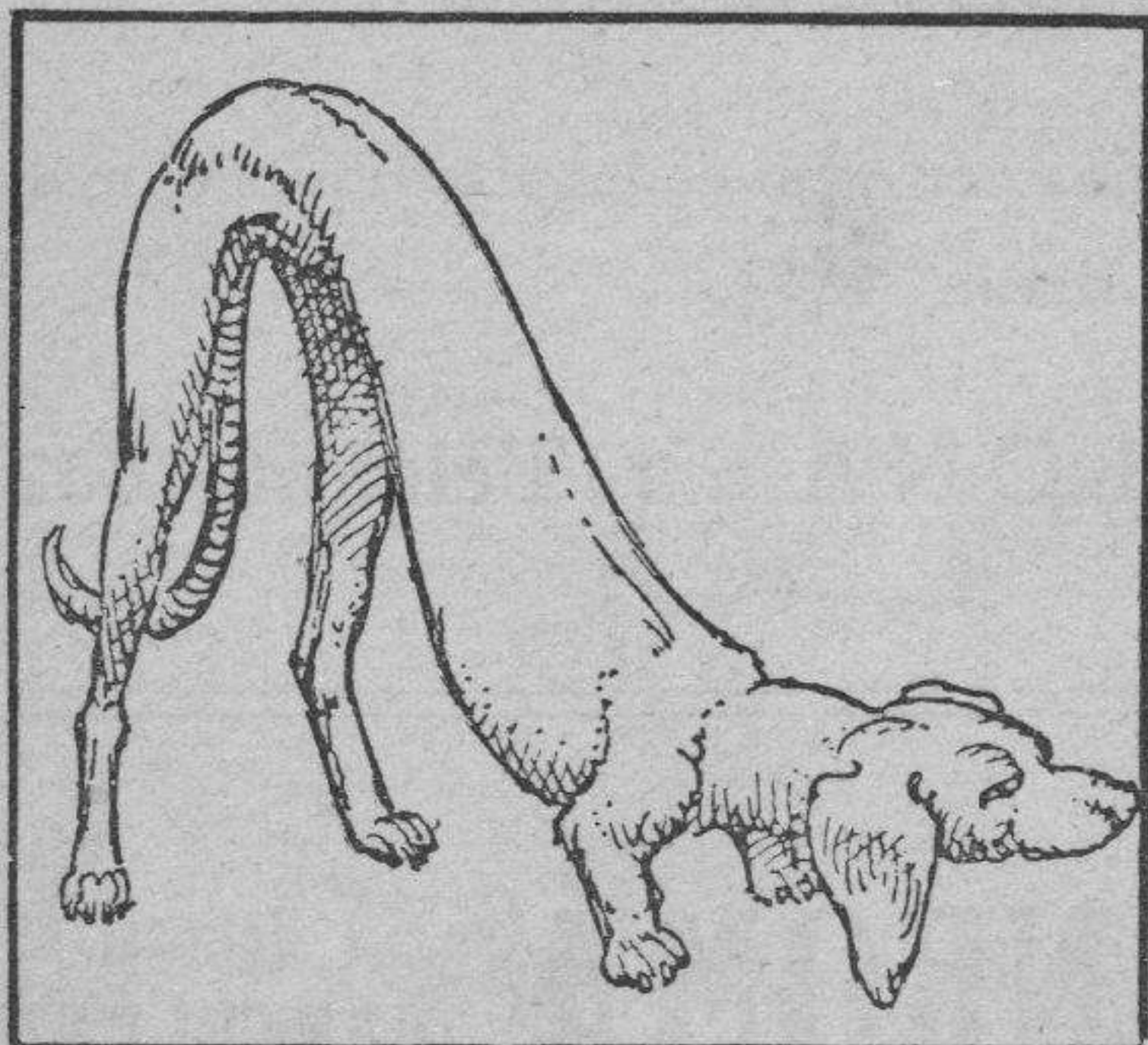
Una vegada, un altíssim llebrer...

... va enamorar-se d'una baixíssima bassette...

...i s'hi va casar. Varen tenir molts fills, però...

... desgraciadament, si tenien les potes com el pare, les mans se semblaven a les de la mare...

... o viceversa.

MONDIAL HUMOR